

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **D. P. - P.**, so sídlom P., X. S. J., IČO: X., zastúpený advokátom J. P. M., so sídlom AK H., X. P., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, 845 14 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2010/2503/JAN zo 16. decembra 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 37/2011-43 z 23. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 37/2011-43 z 23. augusta 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. A/2010/2503/JAN zo 16. decembra 2010, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Mesta Svätý Jur č. j. Výst./2027/740/2010-Po z 22. septembra 2010, a ktorým bolo žalobcovi nariadené odstránenie stavby „Sklady“ – pozostávajúce z štyroch prízemných montovaných hál na prevádzku stavebnín na pozemku parc. č. X., X. a X. na ulici N. v Meste S. J., k. ú. S. J..

Svoje rozhodnutie krajský súd zdôvodnil tým, že v konaní zo strany žalobcu neboli splnené podmienky ustanovené v § 88a ods. 2 a 6 zákona č. 50/1976 Zb. Stavebného zákona („ďalej len „Stavebný zákon““) a to napriek výzve stavebného úradu, že stavby nie sú v rozpore s verejným záujmom. Zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetné haly sú

stavbami v zmysle § 43 Stavebného zákona a keďže zistil že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a vec správne právne posúdili a boli zabezpečené všetky procesné práva žalobcu v administratívnom konaní žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Neúspešnému žalobcovi zároveň nepriznal náhradu trov konania a to podľa § 250k ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď predmetné haly považoval za stavby podľa § 43 Stavebného zákona, nakoľko predmetné haly nie sú pevne spojené so zemou. Ďalej namietal, že pochybil aj súd ak vec rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Právny zástupca súdu dňa 3. augusta 2011 písomne ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní dňa 23. augusta 2011 z dôvodu dovolenky a požiadal o ospravedlnenie a odročenie pojednávania a krajský súd napriek tomu konal a rozhodol, čím porušil zásadu ústnosti súdneho konania podľa § 101 ods. 2 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 246c OSP s poukazom na ustanovenie § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 246c a § 214 ods. 2 OSP a dospel záveru, že a ustálil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vykazuje vady, na ktoré odvolací súd musel prihliadnúť a z ktorého dôvodu nie je možné ustáliť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Písomným podaním zo dňa 3. augusta 2011, ktoré bolo súdu doručené dňa 8. augusta 2011 požiadal právny zástupca o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 23. augusta 2011 a z dôvodu dovolenky ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní.

Zo zápisnice z pojednávania z 23. augusta 2011 odvolací súd zistil, že krajský súd po vyvolaní veci vôbec v zápisnici neuviedol, ako sa vysporiadal so žiadosťou žalobcu a jeho právneho zástupcu z 3. augusta 2011 o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ktoré bolo vytýčené na deň 23. augusta 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom je aj žiadosť účastníka konania byť osobne vypočutý na pojednávaní ak o to požiada a predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Preto ak súd

napriek žiadosti o odročenie pojednávania prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti účastníka konania, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi odníma možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Tým je i právo účastníka, aby jeho vec prejednal súd v jeho prítomnosti. Neznamená to, že by súd nemohol prejednať vec i v neprítomnosti účastníka konania, avšak je povinný vždy účastníkovi konania poskytnúť možnosť, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Samotné ustanovenie § 115 OSP (účinného v čase rozhodovania súdu prvého stupňa) ukladá súdu, aby – ak zákon alebo osobitný právny predpis neustanovuje inak – nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva má účastník právo byť vypočutý aspoň v jednom stupni súdneho konania a o tomto práve by mal byť účastník konania súdom poučený. Taktiež by mal byť poučený o tom, že je povinný predložiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení tak, a v takej lehote, aby s nimi mohol oboznámiť aj účastník vystupujúci na opačnej strane sporu. Až následne je už v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 OSP na účastníkovi konania, či svoje práva využijú alebo nevyužijú.

Vychádzajúc z ustanovenia § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka.

V danej veci sa však o uvedený prípad nejedná. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd svojím konaním zasiahol do práva účastníka vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a súdne konanie tak trpí procesnou vadou.

Zo spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že v prejednáwanej veci podmienky na odročenie pojednávania boli splnené a to tým, že súd mal zohľadniť konkrétne okolnosti prípadu a v rámci hospodárnosti konania odročiť pojednávanie na iný vhodný termín, keďže by tým zjavne nedošlo k neodôvodneným prieťahom v konaní a bolo by to pre účastníkov

konania aj hospodárne a boli by zaručené ich práva na súdnu ochranu v zmysle Dohovoru a Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa znemožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania, na ktorom rozhodol o veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude teda nariadiť na prejednanie veci pojednávanie tak, aby účastníci konania mali možnosť sa ho zúčastniť a aktívne na ňom uplatňovať svoje práva.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. októbra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská